

og -myndir úr Hvalba

list í Norðurlondum og ein skitin litil skúrir, har einasta útsýni ígjøgnum skitna vind-eyga var ein veldigur grótgardur, byrgingin — ja, og so Poli av og á.

Eg havi hoyrt Bárð

fortelja um Mikines uppi í Listaskálanum. Hann dugdi somikið væl, at ikki helt eg tað vera neyðugt at vita meir um Mikines. Men — sum sagt, tíðin tyktist mær long at biða. So inn á

Byggin Hvalbour.
Fremst sæst Prestgá-
urin.

skrivstovuna á flaka-
virkinum at kanna, um

Sólríkur hásumardag-
ur í havanum hjá Hinna.

ikki okkurt áhugavert var har at lána at lesa. Jú, min sann, har lógu 3 vakrar bækur á diskunum. Tvær av H. D. Joensen og bókin hjá Bárða um Mikines. Onkur, sum kom inn á skriv-

stovuna, helt, at best var at taka bøkurnar hjá Landslækninum, tí har vóru fleiri grov bilót í, og tey kundu eg so visa Palleba. Typiskur humor í Hvalba. Nei, helt eg, at eg siggi Palleba so

sjáldan, skal eg visa hon-
um nakað, skal tað verða
vakurt, og tað skuldi
verða málningarnir hjá
Mikines.

Um Bárð og Mikines

Mikines helt einaferð ein fyrilestur um Edvard Munch, kenda norska starvsfelagan, sum hann fólði seg tengdan at. Henda fyrilestur refererar Bárður til og sigur: »Sum mangan hendir, tá listamenn greiða frá øðrum listamonnum, kemur Mikines — uttan at ætla tað — at siga lika so nógv um seg sjálvan, sum um sínar mætu starvsbroður«. Satt at siga sonn orð eisini í samhanginum Bárður og Mikines. Eg haldi bókin um Mikines verða sera vakra og væl úr hondum greidda. Hon lýsir stóran menniskjatoikka, áræði og dygd. Hon lýsir lika væl Bárð sum Mikines. Hon lýsir náttúrulegheit, sterkar kenslur fyri náttúruni og mannalivinum.

Tað er altíð ein sonn gleði, at siggja setningar á prent, ið røra við hjartastreingirnar og viðka sjónarringin, soleiðis at høvi verður at siggja út um bøgðarnar. Tá er tað lika mikið, hvør ið hevur skrivað ella hvar tað er skrivað. Faktisk kann man onkuntíð koma fram á lika skilagoðar hugsanir, skrivaðar á eina almenna WC-hurð á eini jarnbreyt, sum í einari visindaligari grein.

Nóg mikið um tað. Túsund takk Bárður fyri

at tú hevur leitt meg inn í heimin, har litir avmynda innastu kenslur hjá einum menniskja.

Hagartil havi eg, tá eg havi verið inni í finum stovum í stórbýnum ofta verið spurð um, hvat eg haldi um handan og handan málningin. Eg sigi altíð, at eg dugi ikki at meta um tað, um tað er okkurt eg ikki haldi vera vakurt. Møguliga næstu ferð siggi eg málningarnar við nýggjum eygum. Ti eg havi sæð á prent, lýst við orðum, hvat ein kann lesa úr eini mynd, at myndir kunnu tala, at litir avmynda stemning.

Um Mikines. Tað er

ótrúligt at ein óviti, búsitandi við heimsins enda, sum fyri hann var heimsins nalvi (eins og heimsins nalvi hjá William var í Havn, og hjá flest fólki er heimbygdin) hevði áræði, vit og vilja at velja eitt livsstarv sum professionellur listamaður fyrst í okkara öld.

Bókin um Mikines er eisini ein bygðasøga. Vist verður á mangt og hvat, hendingar og persónar ið geva bygðini Mikines liv. Eg havi mangan undrast á, hvi myndirnar hjá Mikines eru so myrkar og daprar. Ei undur í. Í 30-unum misti Mikines 9 manns,

tá tvær sluppir gingu burtur. Fyrstilla tær hvussu stórur missur, saknur fyri eina so litla bygð! Hesir menn vóru alt kenningar hjá Mikines, familja, vinir og kenningar.

Eg lærði nógv henda dag í skúrinum í livsins skula. Hóast at eg altíð havi hoyrt um CT (ein kg. eind), havi eg aldrin vitað, hvussu nógv hetta í veruleikanum er. Í CT er 50 kg. segði Palleba og fortaldi at alt soverði ið stóð í Almanakkanum. Eg veit nú eisini, hvussu nógv 700 kg. av einum favna longum Íslands-upsu fyllir í einum kassa.

Tökk til Bárð og Palleba.

Sundurklippingar-
skinan letur »klipp,
klipp«.

Skógleyst land

Rís til tey, ið
hava uppiborið
rís

Hóast vit bógva í skógleysum landi og kring knöttin berjast um hvørvisfelagsskappir mótvegis skógdeyða, nú lungur jarðarinnar í Amazonas verða rivin upp við röt, halda vit áfram at blaka alt í Vesturhavið, ella brenna alt á brennistøðum. Hvi, hvi, hvi skulu vit oyðileggja pappirið aftaná at vit hava brúkt tað, enn bert á øðru síðuni. Hvat er tað fyri vandalisma og eyðræning, ið fyllir okkum við fávitsku og oyðileggur allan sunnan fornuft.

Á flakavirkinum í Hvalba hava tey keypt eina maskinu, ið pettar pappirið sundur í strimlar, soleiðis at fiskarnir ikki skula kunna lesa, hvat stendur á avrokn-ingarlistunum, tá koyrt verður í Vesturhavið. Hetta ljóðar heilt svakligt, og eg var ikki sørt bilsin, tá eg fekk hesa frágreiðing uppá tað, eg sá við egnum eygum.

Men — hetta hevur faktiskt onki specielt við flakavirkið í Hvalba at

gera. Ella kann man siga, hvalbingar eru ikki einsamallir um tilíkt vanvíd, um tað hjálpur uppá støðuna. Tað plagrar at hjálpa í Føroyum. Jú, óansæð, hvussu býtt okkurt er, gera nógv nógv tað, er tað í finasta lagi. Ja, faktisk í ordan.

Støðan er soleiðis sigst, at hvørt flakavirki, almennir og privatir stovnar hava eina »sundurklippingar-maskinu« ella hvat tað nú eitur, har tey brúka tað uppá at klippa strimlar: Klipp, klipp eins og tjeldrini, aðrenn blakað verður í Vesturhavið ella bingjur.

Hvi kunnu teir, ið hava idnaðarmál um hendur í landsstýrinum ikki hava so frægt av umleypri í ovastu hædd, at teir istaðin fyrir »klippmaskinur« investeraðu í eina endurnýtslumaskinu til pappir.

Alla aðrastaðni í Norðanlondum, tey verða brúkt sum fyrimynd alla aðra tíðir, verður pappir endurvunnið, enn tá í londum har trø vaksa. Serliga nú fyrisingin er vaksin so nógv í høvudsstaðnum, áttu vit færoyingar at investera í eina endurvinningsmaskinu.

Myndir: Hildur Fjorðal.

Bárður visir fram málning av Mikines.